

Arrest

nr. 129 342 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 oktober 2013 tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk en van de beslissing 10 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 10 augustus 2005 in het huwelijk met S.B.S, van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 28 september 2006 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een visum type D op basis van dit huwelijk.

1.3. Op 23 mei 2007 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, omgezet op 18 maart 2009 naar een C-kaart.

1.4. Verzoeker treedt op 14 februari 2008 in het huwelijk met F. D.

1.5. Bij vonnis van 11 mei 2010 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel wordt het huwelijk tussen verzoeker en S.B.S. nietig verklaard. Verzoeker tekent tegen dit vonnis beroep aan.

1.6. Het hof van beroep te Brussel bevestigt bij arrest van 15 januari 2013 dit vonnis.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 10 oktober 2013 de beslissing tot intrekking van verzoekers recht op vestiging in het Rijk. Deze beslissing die verzoeker op 7 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokken vreemdeling verkreeg een C kaart op basis van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot [S. B. S.] met wie hij huwde op 10.08.2005. Hij diende een aanvraag in tot het bekomen van een visum type D op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 op 15.06.04. Dit visum werd hem toegestaan op 28.09.06. Op 15.12.06 diende hij een aanvraag vestiging in in functie van zijn Belgische echtgenote en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 23.05.07 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 18.03.09 werd omgezet naar een C-kaart.. Zij verkreeg een F kaart op 26.08.08.

Het Hof van beroep te Brussel bevestigde op 15.01.2013 (ref 2011/AR/153) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 11.05.2010 (ref 2008/17062/A) en vernietigde aldus het huwelijk tussen [E.K.] en [S.B.] als zijnde een schijnhuwelijk en bevond het dus strijdig met de internationale en Belgische openbare orde..

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit voornoemd vonnis en arrest.

Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit” wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.8. Op 10 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13, met als reden:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevoerde rechten, zoo ok. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken bij beslissing van 10.10.2013

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 15.01.2013 (ref 2011/AR/153) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane S.-B., S. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.”

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing en nietigverklaring van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing bij gebreke aan samenhang met de eerste bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt de samenhang tussen beide beslissingen. Bij vernietiging van de eerste bestreden beslissing volgt dat de tweede bestreden beslissing, wiens feitelijke motieven zich volledig steunen op de eerste genomen beslissing, ook zal moeten vernietigd worden. De grieven zijn tegen de beide beslissingen gericht. Deze exceptie moet worden verworpen.

2.2. Verweerder werpt de exceptie van onontvankelijkheid op in het kader van de gebonden bevoegdheid waarbinnen zij dient op te treden in toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voor wat de tweede bestreden beslissing betreft. De tweede bestreden beslissing is genomen niet alleen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet maar ook in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De exceptie vergt, mede gelet op de verwijzing naar de feitelijke motieven van de eerste bestreden beslissing, een onderzoek van de middelen zodat niet op deze exceptie moet worden ingegaan. Bovendien merkt de Raad op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.3. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van *“De l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de sauvegarde des libertés fondamentales. Des articles 42 quater § 1, 4° et 62 de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Des article 54 et 111 de l'A.R. du 08/10/1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs. Du principe de motivation interne des actes administratifs, du principe constitutionnel de sécurité juridique. De l'erreur manifeste d'appréciation et du devoir de minutie en tant que composante du principe de bonne administration. »*

Zij verschaft volgende toelichting in een eerste onderdeel:

“En ce que, première branche, il est délivré une décision de retrait et un ordre de quitter le territoire au requérant sous la forme d'une annexe 13 et par unique référence au jugement en annulation de mariage prononcé le 04/11/2008.

Alors que ces décisions sont non conformes à la Loi du 15/12/1980 en ce qu'elles ne respectent nullement le libellé de l'article 42 quater de la présente loi.

1. Considérant que le but des dispositions légales relatives à la motivation formelle des actes administratifs individuels est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussion au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Que la motivation interne, quant à elle, a pour but d'examiner si une décision administrative n'est pas entachée d'une erreur de droit, de fait ou de qualification.

2. Considérant que l'article 42 quater de la loi du 15/12/1980 a été inséré par la Loi du 25.04.2007 entrée en vigueur le 01.06.2008.

Que l'article 47 de la loi du 25 avril 2007, intégré sous le titre des dispositions transitoires, dispose en son point 2 que :

« Les citoyens de l'Union et les membres de leur famille qui disposent d'une carte de séjour de ressortissant d'un Etat membre des Communautés européennes ou d'une carte d'identité d'étranger, constatant leur droit de séjour, au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi, sont à partir de ce moment d'office considérés comme jouissant du droit de séjour conformément à l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980. »

Cet article ajoute en son point 3 que :

« Sous réserve d'un mariage de complaisance, d'un abus de droit ou d'une autre forme de fraude qui a été déterminante pour la reconnaissance du droit de séjour, il ne peut être mis fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leur famille qui disposent d'une carte de séjour de ressortissant d'un Etat membre des Communautés européennes ou d'une carte d'identité d'étranger, constatant leur droit au séjour, au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi, que conformément à l'article 45 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, modifié par la présente loi »

2.1. Considérant que le requérant a bénéficié d'un séjour en d.d. 23.05.2007.

Que, par conséquent, et conformément à l'article 47.2 de la loi du 25.04.2007 susmentionné, il disposait dès lors d'un droit au séjour dès le 01.06.2008 devant être considéré d'office comme jouissant d'un droit au séjour conformément à l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980.

Que dans ce cas présent, le retrait de ce droit au séjour ne peut s'opérer que dans des circonstances de stricte légalité.

3. Considérant que le requérant a fait l'objet d'un arrêt confirmant un jugement d'annulation de mariage.

Que, dans ces circonstances, il n'intègre pas l'exception visée à l'article 47.3 de la loi du 25.04.2007 visée ci-avant et ne doit pas faire l'objet de la procédure spécifique qui était visée par l'article 45 ancien de la loi du 15.12.1980.

Que, néanmoins, la loi du 25.04.2007 a intégré différentes dispositions visant à, précisément, veiller à la légalité du titre de séjour dans une série d'hypothèses.

Qu'elle a notamment intégré l'article 42 quater par. 1er, 4° de la loi du 15.12.1980 et l'article 42 septies de la loi du 15 décembre 1980.

Que ces dispositions sont actuellement libellées comme suit :

« Dans les cas suivants, le ministre ou son délégué peut mettre fin, dans les cinq années suivant la reconnaissance de leur droit de séjour, au droit de séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union et qui séjournent en tant que membres de la famille du citoyen de l'Union :

1° il est mis fin au droit de séjour du citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint;

2° le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint quitte le Royaume;

3° le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint décède;

4° le mariage avec le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint est dissous ou annulé, il est mis fin au partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, ou il n'y a plus d'installation commune;

5° les membres de la famille d'un citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2° ou 3°, constituent une charge déraisonnable pour le système d'assistance sociale du Royaume.

Lors de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et

économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. »

ET

« Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée ou mettre fin au droit de séjour du citoyen de l'Union ou des membres de sa famille lorsque celui-ci ou ceux-ci ont utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou ont recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux, qui ont été déterminants pour la reconnaissance de ce droit »

Qu'il est nécessaire de considérer que l'article 42 septies ne peut s'appliquer que dans l'hypothèse où un droit définitif a pu être consacré alors même que l'article 42 quater n'était pas encore applicable.

Que telle est la situation d'une personne qui disposait d'un titre de séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne depuis plus de cinq années à la date du 01.06.2008.

Que l'article 45 ancien ne s'appliquant pas à cette situation, il devait y être suppléé par l'article 42 septies afin de trouver une solution aux situations dans lesquelles une fraude pouvait être révélée.

Que le champ d'application de l'article 42 septies doit être circonscrit à cette seule hypothèse.

Que pour les autres situations, c'est l'article 42 quater qui doit trouver à s'appliquer.

Qu'en effet, l'empire de l'article 42 quater intègre explicitement la question de l'annulation de mariage et prévoit explicitement un délai maximal endéans lequel un retrait est envisageable sur cette base.

Qu'en effet, le paragraphe 2, 4° vise également et explicitement la situation de l'annulation de mariage.

Que le dernier paragraphe dudit article indique qu'« une motivation basée sur l'élément visé à l'alinéa 1er ne sera suffisante que si cet élément est complété par des éléments indiquant une situation de complaisance ».

Que ce faisant, les mêmes conditions sont applicables

Que ce délai est lié à la nécessaire sécurité juridique découlant d'un long séjour sous couvert d'un séjour légal sur le territoire belge qui ne saurait plus être contesté.

3.1. Considérant que le séjour du requérant disposait d'un droit au séjour dès le 01.06.2008.

Que dès ce moment, son droit au séjour ne pouvait être limité qu'en vertu des dispositions nouvelles intégrées par la loi du 25.04.2007.

Que l'article 42 quater disposait, dans sa version originelle, qu'il pouvait être mis fin au séjour d'un membre de la famille de l'Union européenne pendant un délai de trois à cinq années si, outre la séparation, un élément de complaisance venait être vérifié.

Que le requérant ayant bénéficié d'un titre de séjour en d.d. 23.05.2007, cette période de cinq années arrivait à échéance en d.d. 23.05.2012.

Qu'à cette date, il n'était dès lors plus possible de procéder au retrait du titre de séjour du requérant pour un tel motif.

Que cela s'explique par le fait qu'au-delà des trois années de la délivrance du titre de séjour, un droit est acquis dans le chef du bénéficiaire du regroupement familial, droit matérialisé par un titre qui ne saurait plus faire l'objet d'un retrait.

Que l'article précité, qui constitue une exception légale à la théorie du retrait d'acte, doit être apprécié de manière stricte.

Qu'en effet, les exceptions à la théorie du retrait d'acte sont strictement énumérées par la loi et il ne peut en être disposé d'autre spontanément.

Qu'il énumère des conditions de durée, deux et trois années voir cinq années, qui ne sont, en l'espèce, nullement respectées.

3.2. Considérant qu'au surplus, dans l'hypothèse d'un retrait de séjour, il ne convient pas de se référer à une décision d'annulation de mariage et à un adage sans autre considération pour les éléments liés à la vie privée et familiale du requérant constituée sur le sol belge depuis tant d'années.

Qu'en effet, la théorie du retrait d'acte concilie deux exigences opposées, d'une part, le souhaite de respecter le principe de l'égalité et, d'autre part, la nécessité, conformément au principe de non rétroactivité des actes administratifs, de ne pas porter atteinte aux droits acquis qui seraient nés.

Que tel que le rappelle le professeur GOFFAUX, *Fraus omnia corrumpit* « fonde également la théorie du retrait, lorsque celle-ci autorise le retrait sans condition de délai de l'acte créateur de droit qui a été obtenu par fraude ».

Que, dans le cas présent, une condition de délai est existante et conditionne donc expressément l'usage de « *Fraus omnia corrumpit* » dans le temps.

Qu'en d'autres mots manifestement le législateur a ainsi expressément indiqué qu'en appliquant l'adage « *fraus omnia corrumpit* » il faut bien considérer que « *NON OMNIA fraus omnia corrumpit* », et qu'en cas d'annulation de mariage, la fraude n'aura qu'un effet limité dans le temps.

Qu'au surplus, si la théorie du retrait d'acte a valeur législative, il convient d'indiquer que le principe de sécurité juridique a lui valeur constitutionnelle.

Que c'est précisément à ce cadre, constitutionnel, que répond la limitation dans le temps de la possibilité de retrait exprimée à l'article 42 quater de la loi du 15 décembre 1980, aujourd'hui dépassée. Que la décision attaquée est donc une décision stéréotypée, ne faisant état que d'un adage, sans jamais répondre aux principes de motivation soulevés ci-avant et précisant qu'une motivation adéquate exige un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation. Que pour exemple, il a été jugé par la Cour d'appel d'Anvers qu'un mariage simulé, qui a été annulé par jugement, ne doit pas nécessairement constituer un fait personnel grave empêchant l'acquisition de la nationalité (Anvers, 10 octobre 2000, A.J.T., 2000-2001, 364 et note de K.LAMBEIN, « Nationaliteitskeuze en gewichtige feiten die een ernstig beletsel kunnen vormen ».).

Que la Cour rappelle, si besoin en est, qu'une appréciation individualisée est indispensable.

Que l'examen des motifs de l'acte attaqué ou plus précisément l'absence de motif permet de considérer en l'espèce que la partie adverse manque d'assurer ce nécessaire examen de proportionnalité que requiert pourtant le prescrit de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de sauvegarde des libertés fondamentales.

Que l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales n'interdit pas d'expulser un étranger du territoire.

Que, toutefois, lorsque, comme en l'espèce, l'éloignement constitue une ingérence dans la vie privée de l'intéressé, celle-ci n'est possible que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment, à la défense de l'ordre public, à la prévention des infractions pénales.

Que ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime recherché.

Qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision de retrait et d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale.

Que la partie adverse doit, pour que la motivation de sa décision puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité.

Que le contenu de l'acte attaqué ne montre pas que la partie adverse a procédé de manière approfondie à la balance des intérêts exigée par les articles précités.

Qu'une pareille mise en balance exige en effet non seulement que les éléments favorables au requérant soient énoncés clairement, quod non, mais en outre que les motifs pour lesquels les exigences de l'ordre public doivent prévaloir soient expressément reproduits.

Que pour rappel, la partie adverse se limite à signaler, sans plus, l'existence d'un jugement d'annulation pour en conclure directement que le requérant doit à ce titre perdre les droits acquis et quitter le territoire.

Que pourtant la tardiveté de la prise de décision, près de dix mois après le jugement d'annulation, et de la notification, plus d'un an, concourt à démontrer que la partie adverse n'est guère pressée à régler le sort du requérant

Que c'est en violation manifeste du prescrit de l'article 8 de la CEDH que la partie adverse s'abstient de tout examen proportionnel.

Que la partie adverse ne s'est même pas interrogée sur le parcours réalisé par le requérant durant son séjour.

Qu'une telle attitude ne correspond pas à celle d'une administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier, d'exercer son pouvoir d'appréciation comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au respect de l'intérêt général et de la légalité, conformément au principe de bonne administration.

Que le devoir de minutie, composante du principe d'administration, impose à l'administration, avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de pouvoir prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause. (C.E, 23 février 1996 n° 58.328)

Que dans ce dossier, où la portée des décisions prises est d'une grande gravité, les décisions de la partie adverse ne constituent assurément pas la démonstration adéquate de ce que l'autorité a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte portée au droit du requérant de continuer à bénéficier de son séjour, des attaches sociales et de sa vie professionnelle.

Qu'en effet, même si la gravité du fait reproché peut être un élément d'une importance toute particulière dans cette mise en balance, celle-ci doit tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause, sans omettre les éléments précités.

Qu'en conséquence, l'Office des Etrangers apprécie le cadre juridique et la situation juridique du requérant de manière totalement erronée et la motivation interne de l'acte s'en trouve gravement affectée.

*Qu'en effet, en n'observant nullement l'article 42 quater de la loi du 15 décembre 1980 et ne se focalisant que sur l'adage « *Fraus omnia corrumpit* » la partie adverse méconnaît manifestement la loi du 15 décembre 1980 et les conditions strictes de retrait d'acte créateur de droit et le principe constitutionnel de sécurité juridique qui y sont contenues.*

Que partant, l'acte attaqué viole l'article 42 quater de la loi du 15/12/1980, qu'elle fait apparaître une erreur manifeste d'appréciation de la situation juridique du requérant et que la motivation interne s'en trouve gravement affectée.

Qu'au surplus, la décision attaquée viole l'article 8 de la CEDH au motif que nu examen de proportionnalité n'est réalisé et qu'aucune considération relative à la vie privée et famille n'est présente dans la décision attaquée. »

3.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*", gemotiveerd dat het vestigingsrecht van verzoekende partij wordt ingetrokken omdat zij dit recht verkreeg op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan en dit huwelijk, op grond van de vaststelling dat verzoekende partij niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, werd vernietigd door het bevoegde rechtscollege. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekende partij toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Nu in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" kan verzoekende partij niet worden gevolgd in haar stelling dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet of onvoldoende is vermeld. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). In dit verband dient ten overvloede te worden verwezen naar het feit dat de wetgever een artikel 42septies in de vreemdelingenwet heeft ingevoerd dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting gesteld dat "*dit motief voor de beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit.'*" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, nr. 2845/001, 76). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen en zich zelfs op dit algemeen rechtsbeginsel heeft gesteund om een wetsartikel in de vreemdelingenwet op te nemen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar enige bepaling van de vreemdelingenwet leidt in voorliggende zaak dan ook niet tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.3. In zoverre verzoekende partij verwijst naar de bepalingen van artikel 42quater van de vreemdelingenwet moet worden geduid dat haar betoog niet dienstig is. De eerste bestreden beslissing betreft geen beëindiging van een verblijfsrecht maar een intrekking.

Er moet worden benadrukt dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet bepaalt in welke gevallen verweerder het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is, kan beëindigen. In voorliggende zaak heeft verweerder evenwel geen toepassing gemaakt van

deze bepaling en verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat deze bepaling in casu van toepassing zou zijn. Verweerder heeft namelijk duidelijk aangegeven te zijn overgegaan tot de "intrekking" (ex tunc) van verzoekers verblijfsrecht op basis van de vaststelling dat het huwelijk met een Belgische onderdaan werd vernietigd omdat het niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap en niet tot de "beëindiging" (ex nunc) ervan op grond van één van de in artikel 42quater van de vreemdelingenwet opgesomde gronden. De beschouwingen van verzoekende partij omtrent de beperkte termijn waarbinnen, op grond van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie kan worden beëindigd, zijn dan ook niet dienstig. Verzoekende partij verliest bij haar uiteenzetting trouwens evenzeer uit het oog dat de wetgever door het invoeren van een artikel 42septies in de vreemdelingenwet heeft aangegeven dat de tijdsbeperking die in artikel 42quater van deze wet is opgenomen geenszins speelt wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, fraude werd gepleegd of ander onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van enig recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie. In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarmee onder meer artikel 42quater wordt ingevoegd, wordt uitdrukkelijk gesteld dat *"de uitzonderingen die voorzien worden in § 4 voor de gevallen van nietigverklaring van het huwelijk, zijn van toepassing onder voorbehoud van artikel 42septies (...) dat in overeenstemming met de richtlijn, bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid"* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 55). In de mate dat verzoekende partij zich gegriefd voelt door het feit dat de bestreden beslissing spreekt over de intrekking van het verblijfsrecht en daarmee formeel doelt op het ab initio doen verdwijnen ervan, dient erop gewezen dat in zijn arrest van 14 april 2005 het Hof van Justitie stelt dat *"het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend [wordt] aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt"* (HvJ van 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf HvJ van 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591punt 74). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart, maar louter uit het bestaan van de familieband die is ontstaan door het huwelijk. Nu dit huwelijk nietig werd verklaard, en het dus nooit wordt geacht te hebben bestaan, kon de verwerende partij terecht stellen dat het verblijfsrecht ab initio voor onbestaande moet worden geacht.

Rekening houdende met het arrest van het hof van beroep te Brussel 15 januari 2013 staat het in casu vast dat de verzoekende partij op frauduleuze wijze een verblijfsrecht verwierf, temeer nu verzoekende partij het bestaan en de rechtsgeldigheid van het vonnis en het arrest op geen enkele wijze betwist. Dat daarbij niet uitdrukkelijk werd verwezen naar enige bepaling uit de vreemdelingenwet doet daaraan geen afbreuk, nu ontegensprekelijk is gemotiveerd dat de vastgestelde fraude aan de basis heeft gelegen van de bestreden beslissing en verzoekende partij aldus op een duidelijke wijze in kennis werd gesteld van de redenen die tot deze beslissing hebben geleid.

3.4. Het feit dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht verwierf naar haar zeggen op 24 april 2007 doet evenmin afbreuk aan het voorgaande. Ten deze wordt er opgemerkt dat wat artikel 47, eerste lid, 3° van de wet van 25 april 2007 betreft, in werking getreden op 1 januari 2008 een uitzondering bepaalt voor de overgangsbepalingen die dit artikel regelt, indien er fraude is gepleegd.

De stelling dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet niet kan worden toegepast indien vijf jaren zijn verstreken sedert 1 juni 2008 berust op een verkeerde lezing van de wet en is onjuist. Evenmin bestaat er een verplichting in hoofde van de verweerder de toepassing te verrichten van artikel 42quater van de vreemdelingenwet in plaats van artikel 42septies van de vreemdelingenwet of op grond van fraud omnia corruptit. Dit keuzerecht is vrij en komt de verweerder toe. De verzoekende partij houdt tevergeefs voor dat verweerder de eerste bestreden beslissing slechts kon nemen voor 23 mei 2012 op grond van fraude gepleegd door het aangaan van een schijnhuwelijk.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar het beginsel van de niet-retroactiviteit van de wet, volstaat de vaststelling dat het Grondwettelijk Hof met arrest nummer 23/2014 op 6 februari 2014

oordeelde dat artikel 47, eerste lid, 3° van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 42septies van die wet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schenden, in samenhang gelezen met het beginsel van de niet-retroactiviteit van de wetten.

Een schending van de (formele en materiële) motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel of van artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een beoordelingsfout is niet aangetoond. Verzoekende partij toont met haar betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 18). Verzoekende partij toont immers niet aan dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing een hogere rechtsnorm van objectief recht heeft miskend.

Voorts laat de verzoekende partij na in concreto aan te duiden met welke andere privé of familiale omstandigheden de verwerende partij had dienen rekening te houden.

3.5. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt dat niet uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat een noodzakelijk onderzoek naar de proportionaliteit van de genomen bestreden beslissingen blijkt, nochtans een vereiste van artikel 8 van het EVRM. De verwijderingsmaatregel is een inmenging in haar privéleven en kan maar genomen worden mits deze is voorzien in een wettelijke bepaling, noodzakelijk en ter verdediging van de publieke orde ter voorkoming van strafrechtelijke overtredingen. Volgens de verzoekende partij moet dit blijken uit de motieven van de bestreden beslissingen.

Er moet worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM op zich geen motiveringsplicht inhoudt en dat deze verdragsbepaling geen vrijgeleide vormt om de bepalingen van de vreemdelingenwet te miskennen of naast zich neer te leggen.

Voorts wordt er vastgesteld dat het huwelijk van de verzoekende partij werd vernietigd zodat het privéleven in het Rijk is opgebouwd tijdens illegaal verblijf nu het huwelijk geacht wordt nooit te hebben bestaan. Hieruit kunnen geen rechten worden geput. Verder volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij op ernstige wijze de openbare orde heeft verstoord door het aangaan van een schijnhuwelijk wat een maatschappelijk gevaar inhoudt. De bestreden beslissingen hebben deze vaststellingen gemaakt en dus nagegaan of de genomen maatregelen disproportioneel zijn, wat niet het geval is.

Tot slot volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat concrete elementen aan te reiken die zouden aantonen wat haar privéleven en gezinsleven dan wel zijn. Zij toont evenmin met het theoretisch betoog aan welke concrete elementen er zouden bestaan die de bestreden beslissingen hadden kunnen wijzigen.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt meer dan een jaar te wachten met de kennisgeving van de bestreden beslissingen, toont zij geen belang en speelt de latere kennisgeving in casu in haar voordeel.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat verzoekende partij een effectieve hechte gezinsrelatie zou hebben, dan nog moet worden gesteld dat zij nooit op basis van een relatie verzocht om tot een verblijf te worden toegelaten en dat zij niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven en een privéleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op verweerder, op basis van artikel 8 van het EVRM, enige positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.6. Tot slot volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat in dit onderdeel uiteen te zetten op welke wijze zij de artikelen 54 en 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit) geschonden acht zodat deze onderdelen onontvankelijk zijn.

3.7. In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij:

“En ce que, seconde branche, les actes attaqués prennent la forme d’un courrier au bourgmestre et d’une annexe 13.

Alors que, si la partie adverse entendait mettre fin au séjour du requérant et lui délivrer un ordre de quitter le territoire, et eu égard au fait qu’une telle décision ne pourrait être prise que sur la base de l’article 42 quater de la loi du 15 décembre 1980 ce doit être une annexe 21 qui doit être prise et dont le recours en annulation est de droit suspensif.

1. Considérant que le but des dispositions légales relatives à la motivation formelle des actes administratifs individuels est d’astreindre l’administration “à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité” et que “l’obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c’est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs” (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que “Lorsqu’il s’agit de décisions qui ont fait l’objet de discussion au sujet desquelles l’autorité dispose d’un large pouvoir d’appréciation, la motivation doit être détaillée.”

Que dans la justification de l’amendement qui est finalement devenu l’article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, “Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l’importance de la décision et sa motivation”. Tel est le sens du membre de phrase: “Elle doit être adéquate”. En commission de la chambre, le ministre a estimé que “cette obligation demeure d’ailleurs générale et doit être proportionnelle à l’intérêt et à la portée de la décision” (l’obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Que la motivation interne, quant à elle, a pour but d’examiner si une décision administrative n’est pas entachée d’une erreur de droit, de fait ou de qualification.

2. Considérant que seule une décision sur la base de l’article 42 quater de la Loi du 15/12/1980 aurait pu justifier un retrait du droit au séjour.

Qu’en application de cette disposition c’est l’article 54 de l’arrêté royal du 08/10/1981 qui formalise l’acte devant être notifié à l’administré.

Que cet article dispose que :

« Si le ministre ou son délégué met fin au séjour en application des articles 40ter, alinéa 4, 42bis, 42ter, 42quater ou 42septies de la loi, cette décision est notifiée à l’intéressé par la remise d’un document conforme au modèle figurant à l’annexe 21 comportant, le cas échéant, un ordre de quitter le territoire. Il est procédé au retrait de l’attestation d’enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d’un citoyen de l’Union.».

Que dans cette hypothèse, il s’agit bien d’une annexe 21.

Que conformément à l’article 39/79 § 1, al. 2, 7° qui dispose que :

« (§ 1er. Sauf accord de l’intéressé), aucune mesure d’éloignement du territoire ne peut être exécutée de manière forcée à l’égard de l’étranger pendant le délai fixé pour l’introduction du recours introduit contre les décisions visées à l’alinéa 2 ni pendant l’examen de celui-ci, et de telles mesures ne peuvent être prises à l’égard de l’étranger en raison de faits qui ont donné lieu à la décision attaquée

Les décisions visées à l’alinéa 1er sont :

- (...)
- 7° toute décision de refus de reconnaissance du droit de séjour à (un citoyen de l’Union ou un membre
- de sa famille visé à l’article 40bis), sur la base de la réglementation européenne applicable, ainsi que
- toute décision mettant fin au séjour (d’un citoyen de l’Union ou d’un membre de sa famille visé à l’article
- 40bis)

Que le recours en annulation introduit par le requérant se doit de revêtir un caractère suspensif.

Que l’article 111 de l’arrêté royal du 08/10/1981 dispose que :

« Si un recours de pleine juridiction est introduit auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers conformément à la procédure ordinaire, ou si un recours en annulation est introduit auprès de Conseil à l’encontre d’une décision visée à l’article 39/79, § 1er, alinéa 2, de la loi, l’administration communale

délivre à l'intéressé un document conforme au modèle figurant à l'annexe 35, sur instruction du ministre ou de son délégué, si ce recours est dirigé contre une décision qui entraîne l'éloignement du Royaume. Ce document est valable trois mois à compter de la date de délivrance et est ensuite prorogé de mois en mois jusqu'à ce qu'il soit statué sur le recours visé à l'alinéa précédent.».

Que le requérant doit dès lors être mis en possession d'une annexe 35.

Qu'il ne saurait en être autrement sans porter une atteinte conséquente aux droits du requérant et à la législation en matière de séjour.

Qu'en procédant à la délivrance d'une annexe 13, la partie adverse a pris une décision erronée et contraire au cadre légal défini par la loi du 15/12/1981 et l'AR du 08.10.1981, normes qui lui sont supérieures en ce qu'elle viole l'article 42 quater de la loi du 15.12.1980 et les articles 54 et 11 de l'A.R. du 08.10.1981.

Qu'elle viole de ce fait les articles 62 de la loi du 15.12.1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs. »

3.8. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing verwijt niet de betiteling van een bijlage 21 te hebben maar een brief te zijn naar de burgemeester, heeft deze grief betrekking op de kennisgeving van de bestreden beslissing. Een gebrek in de kennisgeving heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS nr. 141 068, 23 februari 2005). Het aangevoerde gebrek in de kennisgeving heeft verzoekende partij bovendien niet verhinderd om een ontvankelijk beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.9. In de mate dat de verzoekende partij opnieuw de formele motivering als zijnde geschonden aanvoert, volstaat het te verwijzen naar punt 3.2., naast het gegeven dat de tweede bestreden beslissing benevens de voldoende uiteengezette feitelijke grondslag ook de juridische grondslag vermeldt: artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet.

3.10. De verzoekende partij herhaalt dat enkel een eerste bestreden beslissing had mogen genomen worden in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, wat onjuist is. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar punt 3.3. Voorts staat het de verwerende partij vrij het bevel om het grondgebied te verlaten te geven onder de vorm van een bijlage 13 en betreft artikel 54 van het vreemdelingenbesluit de wijze van kennisgeving. Verzoekende partij werd tijdens hangend beroep niet verwijderd zodat de grief die betrekking heeft op artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet geen belang heeft.

3.11. Waar de verzoekende partij meent gerechtigd te zijn op een bijlage 35 in toepassing van artikel 111 van het vreemdelingenbesluit blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij geen gegrondd middel heeft aangevoerd zodat ten tijde van de uitspraak het belang van deze grief is verloren gegaan. De Raad is hoe dan ook niet bij machte is de verzoekende partij in het bezit te stellen van een bijlage 35. De schending van artikel 111 van het vreemdelingenbesluit kan in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

Verzoekende partij heeft geen gegrondd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN